

Las Pobuty 2-3 rubli dziennie, co nie
 wystarczało na najskromniejsze utrzymanie.
 Aby utrzymać się sprzedawaliśmy nasze własne
 ubrania i bieliznę, którą sobie my przywieźli.
 Pomimo nędzy i rozpaczliwej jako nas ogarniała,
 była wśród nas i solidarność. Silniejsi i zdrowsi
 pomagali słabszym. Mimo stań padania
 był fatalny. Po kilku miesiącach pobytu w tych
 warunkach, prawie wszyscy chorowali na szkorbut
 (cyngel) i na ślepotę. Lekarna mieliśmy w
 miejscu ten lekarstw nie było. Nasz tygodniowo
 odbywał się zebranie, zachęcanie do najlepszej
 wydajności pracy, propaganda komunistyczna
 i psanie nam wspomnień o powstaniu Polaków
 do przetrwania i nie ustępując. Wkrótce nie pojecha do
 pracy, dlatego zgodziliśmy się na potrącenie
 25% zarobków aż do wyleczenia choroby. Szkorbut
 w miejscu nie było. Przeciwdziałaliśmy 8 tygodni
 na drugi powrót tydzień latem, ponieważ wtedy
 smierci opadły było nie możliwymi.

W przeddzień sierpnia 1945 zostaliśmy zwolnieni
 i wyprzekazaliśmy do podległości Rosji, a
 w lutym 1945 wstąpiliśmy do armii polskiej.

prof. Leszka Karłowicza
 M. P. dnia 2 III 1945 r.